

moderat paa flere Punkter, og jeg sigter jo navnlig herved til de Resultater, hvortil man i Norge og Sveerig er kommen. Jeg har den Opfattelse, at det er tvivlsomt, om man overhovedet havde haft nødig at gribe til saa extraordinære Foranstaltninger som dem, der bringes i Forslag. Imidlertid vil jeg i Forbindelse hermed udtale, at saaledes som Sagen nu er kommen til at foreligge, er det ingenlunde min Mening at ville udtale mig bestemt imod, at man foretager disse Skridt. Jeg har vel en noget anden Opfattelse af, hvad det er, der i den Henseende i det Hele taget maa siges at være den rette Fremgangsmaade; men forsaavidt der fra mange Sider, og det fra mange Sider, man ikke kan frakende Sagkundskab, har gjort sig en anden Formening gjældende, saa vilde jeg i og for sig anse det for at være ganske naturligt at tage Hensyn dertil, og jeg kan ikke se, at der i Virkeligheden kan gjøres nogen Skade ved at gaa — i alt Fald indtil videre — den Vej, som Lovforslaget anviser. Efter min Formening maa det nemlig erindres at være et Spørgsmaal af forholdsvis underordnet Betydning, om en ny Institution som den, man tænker at indføre, skulde koste nogle Tusinde Kroner mer eller mindre om Aaret. Hvis man virkelig ved en saadan Institution vil kunne opnaa forøget Sikkerhed for Mennekeliv og forøget Sikkerhed for, at der ikke i den danske Handelsmarine indføres sig saadanne daarlige Skibe, som det maa anses for at være uforvarsligt at lade gaa over Søen, hvis man gennem en saadan Institution kunde virke til endmere at hævde det forrjente Ry, som de danske Skibe hidtil have havt for at være gode Skibe og velsørte Skibe, da synes det mig, at den hele eller halve Snes Tusinde Kroner, hvorom der er Spørgsmaal, ikke kunde siges at være et uforholdsmæssig stort Offer. I den Henseende maa jeg altsaa erklære mig uenig med de ærede Medlemmer af dette Thing, som fortrinsvis have udtalt sig mod Skibsinspektørinstitutionen. Ja, jeg vil sige: det forekommer mig, at naar man tager denne Skibsinspektørinstitution ud af Lovforslaget, saa bliver der i Virkeligheden faare Tid eller Intet tilbage. Det er meget godt, at udtale sin fulde Sympathi med Tanken i Lovforslaget, saaledes som navnlig det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) gjorde, — forsaavidt Tanken maa siges at være, saavidt muligt at værne om Mennekeliv, ere vi vel Alle sympatetisk stemte lige overfor Tanken — men Spørgsmaalet er jo, naar der foreligger et bestemt Lovforslag, om man vil slutte sig til den Maade, hvorpaa en almindelig Tanke er søgt gennemført. Læger man Bestemmelserne om Skibsinspektørstillingen ud af Loven, forekommer det mig, at man i Virkeligheden borttager det, som maa siges at være det Karakteristiske ved Loven, man borttager saa at sige hele det positive Indhold af Loven. Der var tidligere et

andet Indhold i Loven, nemlig det Affnit, der gav særlige Regler med Hensyn til Belastningen, Bestuvningen og saa fremdeles af Handelsflåde, men dette Affnit er i det Væsentlige blevet borte i det andet Thing, og jeg for min Del har den Tro, at Landstinget i saa Henseende har handlet rigtigt. Man vil jo finde ved at gennemgaa de Kommissionsbetænkninger, der foreligger for Sveerigs og Norges Bedkommende, at man ogsaa der har været af den Formening, at det i Virkeligheden vilde medføre mere Skade end Gavn at sætte bestemte Regler angaaende dette Forhold ind i en Lov; det kan være vanskeligt nok at komme med detaillerede Regler paa dette Omraade i en Instrux, i et Reglement eller deslige, men i en Lov, der tænkes at skulle have Varighed i en længere Tid, tror jeg for mit Bedkommende, det maa siges at være mindre heldigt at indføre saadanne i Enkeltheder gaende Bestemmelser. Men efterat dette Affnit er gaaet ud af Loven, bliver der jo foruden det Affnit, der handler om Skibsinspektørerne, deres Virksomhed, den Kontrol, der udøves fra deres Side, og hvad dermed staar i Forbindelse, kun nogle enkelte Bestemmelser tilbage, som ganske vist ikke kunne siges at være uden Betydning, men som ifølge deres Indhold vel maa erkjendes ikke egentlig at høre hjemme i en særlig Lov, men som derimod have deres naturlige Plads i en almindelig Sælov. Jeg kommer herved til at berøre en Betragtning, som for mig har en ikke lidet Vægt. At der er Udsigt, der kunde ønskes i bedre Retning af Tilfyn med Skibe, Ansvar for Skibes Sødygtighed, Ansvar for deres rette Bestuvning og Belastning og fremdeles med Hensyn til Undersøgelsen af Ulykkestilsælde paa Søen, for at udfinde, hvorvidt der maatte være nogen Skyld tilstede, i alt Fald for at udfinde, hvad der maa antages at have været Aarsag til Ulykken, er en Erkjendelse, som jeg tror har været tilstede ogsaa andre Steder end i den Kommission, der har forberedt det Lovforslag, der nu foreligger. Jeg kan idetmindste sige, at man ved at beskæftige sig med Udarbejdelsen af en almindelig Sælov, har havt et aabent Die for, at her er Punkter, hvor det var nødvendigt at komme med supplerende Bestemmelser til, hvad der maa siges at være gjældende Ret; men Spørgsmaalet er imidlertid, om ikke de Love, hvorom der er Tale, den, som vi beskæftige os med idag, og den anden om Undersøgelse af Ulykkestilsælde paa Søen, hvormed vi vel ville komme til at beskæftige os i den nærmeste Fremtid, naturligen burde opfattes som supplerende Love, som Love, der slutte sig til en Lov af almindeligere Beskaffenhed og Indhold, om, med andre Ord, ikke den naturlige Fremgangsmaade vilde være først at give en almindelig Sælov, som skulde fastsætte Regler for Skipperes, Søfolks Forpligtelser i de forskjellige Retninger, for Tilfynet dermed, for de Undersøgelser, der skulde